

Vi kan og vil heller ikke acceptere, at lovbydere ikke efterfølgende kan retsforfølges, blot fordi de på grund af maskering ikke har kunnet identificeres. Det er baggrunden for dette beslutningsforslag, og det er naturligvis også grunden til, at Det Konservative Folkeparti i sagens natur tilslutter sig beslutningsforslaget. Vi tror på, at et maskeringsforbud vil være et velegnet middel til at bekæmpe denne type uroligheder.

Nu er der jo tale om en genfremsættelse, og hvis man læser referatet i Folketingets forhandlinger fra den sidste behandling, vi havde, så viser det sig, at en ikke uvæsentlig del af debatten drejede sig om, hvorvidt man havde tiltro eller ikke havde tiltro til, at politiet i de konkrete situationer ville være i stand til at skelne imellem den lovlige og den ulovlige brug af maskering.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at den debat efter min opfattelse på mange måder er en skindebat. Selvfølgelig kan politiet finde ud af, hvornår der skal skrives ind, og hvornår der ikke skal skrives ind.

Hvis vi alle sammen skal være helt ærlige, så ved vi jo udmærket godt, hvilke situationer der er tale om. Det er de situationer, hvor det gælder om at skride ind, før en tilsyneladende fredelig demonstration udvikler sig voldeligt. Når man i de situationer tager en hætte på, så ved vi jo alle sammen godt, at så er det altså ikke, fordi man fryser, så er det, fordi man har til hensigt at begå noget ulovligt og ikke vil genkendes, når man gør det.

I Det Konservative Folkeparti har vi stor tiltro til, at politiet uden stort besvær kan skelne imellem disse situationer, og hvis det er, fordi man sådan ikke i al almindelighed kan lide at overlade et frit skøn til den enkelte politiassistent, så skulle jeg hilse og sige, at det gør vi jo hver dag. Der er jo mange forskelligartede situationer hver evig eneste dag, hvor politiet udøver et skøn og handler på grundlag af dette skøn, og man vil vel ikke påstå, at det i al almindelighed giver anledning til problemer.

Afslutningsvis skal jeg blot konstatere, at Det Konservative Folkeparti varmt anbefaler beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker for hr. John Vinthers klare svar på mit spørgsmål, og jeg skal vende tilbage til det i min ordførertale.

Blot et enkelt spørgsmål i relation til straffelovens § 133 om forbrydelser mod den offentlige orden og fred: Hvis en demonstration antager en truende karakter, som hr. John Vinther beskriver, har politiet så ikke mulighed for at gribe ind ganske uafhængigt af, om folk har hætter på eller ej? Det vil jeg da sådan set godt bede hr. John Vinther om at svare på.

Margrete Auken (SF):

Der har været 4 år, hvor jeg ikke har været i Folketinget, men sidste gang, jeg var herinde, havde vi den også oppe at vende. Det er tilbage i vinteren 1989-90, og dér erindrer jeg, at vi var hele møllen igennem med at få rede på, hvordan man nu skulle finde ud af, hvem der havde hætter på lovligt eller ulovligt. Dér, hvor jeg synes problemet vitterligt blev helt klart, var, når man åbner for alt for meget vilkårlighed. Det kan selvfølgelig ikke sammenlignes med at rave beruset rundt på gaden. Det er alt for nemt for dem, der vil, at gribe ind her. Så vi siger blankt nej.

Jeg bliver altid lidt betænkelig, når folk skal forsikre, at de går ind for ytringsfriheden. Det minder mig om den periode, hvor de svenske kommunister hele tiden skulle forsikre, at de tog afstand fra Stalin. Man har et problem, når man skal understrege, at der er orden i demokratiet. Så er der nemlig ikke orden i demokratiet.

Jeg synes, det er betænkeligt, at man vil åbne for vilkårlige metoder hos politiet. Vi er mange, mange gange nødt til at begrænse politiets muligheder, og det er af og til vældig synd for politiet. Men det er det, der kendetegner en retsstat over for en politistat: at der ikke gives alle de muligheder, politiet – indimellem med rette – kunne ønske sig at benytte sig af. Vi har det med anonyme vidner, vi har en række andre situationer, hvor det bestemt ville lette politiets arbejde, hvis de kunne gøre sådan og sådan, men hvor vi siger, at det går altså ikke, fordi det svækker retsbeskyttelsen til den anden side. Det er simpelt hen selve humlen i den her sag.

Når det så er sagt, så skal det også siges, at jeg måske nok i modsætning til hr. Søren Søndergaard overhovedet ikke vil drømme om at forsvare, når folk har tilsløret deres identitet. Jeg kan slet ikke komme i tanke om det. Jeg kan godt komme i tanke om de dér eksempler, som også er nævnt i forslaget, med flygtninge osv., men det kommer jo slet ikke op som et problem, når vi ikke diskuterer forbud/ikkeforbud, for så oplever vi dem ikke som mennesker, der vil